

Odkázal tudíž prvý soud právem žadatele s jejich nárokem na pořad práva a trpí usnesení rekursního soudu, ukládající prvnímu soudu, aby ve věci jednal, zmatečností podle § 41 d) zákona čís. 100/1931 Sb. z. a n.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 1932 č. j. R I 208/32/1. Dr. Jar. Koutník.

Prohlásil-li žalovaný, že jsou mu známy zákonné následky jednání 3. odst. § 1 zák. č. 48/25 se protiví, neobsahuje tento projev přesný a určitý závazek. — Nedostatek přednesu nemůže býti nahrazen výsledkem svědka, ale přednes musí předcházeti připuštění důkazu.

Žalující domáhali se náhrady škody proto, že žalovaní vnikli do jich obchodu, čímž jim způsobili škodu, dále pronajali obchodní místnosti proti dojednání spolku »Budúcnost«, tedy konkurenčnímu podniku, a tím způsobili žalobcům další škodu.

První soud žalobu zamítl, vrchní soud přisoudil žalujícím 70 Kč za škodu, způsobenou rušením držby, jinak rozsudek prvního soudu potvrdil. Nejvyšší soud dovolací stížnost zamítl.

Z důvodů nejvyššího soudu: Žalobník nejprve si stěžoval, že odvolací soud porušil formální pravidlo prohlášením, že škoda způsobená rušením držby, převyšující 70 Kč, nebyla konkretisována a doložena důkazy, ačkoliv žalobník vedl důkaz svědkyní Alžbětou I—, která by byla škodu specifikovala.

Svědecký výslech možno připustiti o skutečnostech pro spor rozhodných na základě určitého přednesu strany, aby mohl býti posouzen dosah těchto skutečností jak po stránce právní, tak po stránce skutkové. Přednes musí předcházeti připuštění důkazů a proto je mylný názor dovolací žádosti, že nedostatek přednesu měl býti nahrazen výsledkem svědkyně I—.

Další nárok na náhradu škody zakládá žalobník na tom, že žalovaná strana, pronajavši žalobníkem vyklizené místnosti spolku »Budúcnost«, porušila ustanovení smíru ze dne 18. května 1927, v kterém prvý žalovaný prohlásil, že místnost potřebuje pro sebe, že ji nedá do pronájmu a že si je toho vědom, že jednání proti němu by mělo za následek, že jeho odpůrce by se mohl znova nastěhovati do krámu a žádati náhradu škody.

Smír posuzovaný podle tohoto projevu žalovaného neobsahuje přesný a určitý závazek, ale jen ujištění, že žalovaný nepronajme vyklizené místnosti a že mu není neznámo, že opačné jednání by žalobníkovu poskytlo příležitost, aby se domáhal určitých plnění.

V tomto prohlášení je sice vysloven názor obou stran, že žalobníkovu by byla poskytnuta možnost uplatniti nárok na obnovu nájmu a na náhradu škody a že by šlo o nárok podle zákona odůvodněný, ale výslovné uznání i pro případ, že podle zákona tyto nároky by nebyly odůvodněné, v něm obsažen není.

Nelze pochybovati, že toto prohlášení vychází z názoru, že jde o nájem, podléhající zákonu o ochraně náj., neboť jedině při takovém nájmu by byla dána možnost opětovného nastěhování se, kdežto porušení úmluvy, vztahující se na nechráněný nájem, by dalo nárok na obnovu nájmu jen, pokud by šlo o závazek smluvní zvlášť převzatý.

Poněvadž je jisté, že nešlo o nájem, který podléhá ochraně náj. a tedy podle zákona nárok na zpět uvedení do vyklizených místností není odůvodněný, je prohlášení žalovaného právně bezvýznamné a žaloba o ně se opírající neodůvodněná.

R o z h . n e j v . s o u d u 13. k v ě t n a 1932 Rv IV 228/31.

Dr. Kozák.

Nárok na přiměřenou odměnu podle § 1168 obč. zák. přísluší podnikateli bez ohledu na stupeň viny objednatele. Nejde tu o náhradu ušlého zisku, nýbrž o dílčí odměnu zahrnutou v celkové odměně za provedení objednaného díla.

Žalobce stavitel domáhal se na žalovaném zjednavším ho ku provedení stavby rodinného domku za úhrnnou částku 70.913 Kč zaplacení částky 5000 Kč (s 5⁰/₀ úroky od podání žaloby), kterýžto »minimální obnos« mu, jak v žalobě tvrdí, účtoval za plány, rozpočet, žádost o povolení stavby a škodu, jež mu vzešla obstaráním materiálu a na ušlém výdělku, a sice z toho důvodu, že se stavby sešlo, ježto žalovaný neměl na stavbu potřebných peněz.

Prvý soud na základě posudku znalce, který uznal, že žalobce má z důvodu odměny za vykonané práce i náhrady za ušlý zisk nárok na částku okrouhle 9000 Kč, žalobě na zaplacení 5000 Kč, s 5 proc. úroky od podání žaloby, t. j. od 12. března 1929 vyhověl a odsoudil žalovaného k náhradě útrat sporu v částce 1476 Kč 14 hal. do 14 dnů pod exekucí.

Odvolací soud na základě vlastního volného uvážení podle § 273 c. ř. s., hledě k posudku znaleckému a prohlédnuv plánek, rozpočet a povolení stavební, uznal pouze částku 1500 Kč za přiměřenou, odvolání proto částečně vyhověl a rozsudek v odpor vzatý změnil tak, že jest žalovaný povinen zaplatiti žalobci 1500 Kč s 5 proc. úroky od 12. března 1929 do 14 dnů pod exekucí, kdežto ohledně částky 3500 Kč s přísluš. žalobu zamítl, a uznal dále, že útraty obou stran a obou instancí se navzájem zrušují.

Nejvyšší soud k dovolání žalobcovu uznal takto p r á v e m, že jest žalovaný povinen zaplatiti žalobci do 14 dnů pod exekucí obnos 3500 Kč, s 5 proc. úroky ode dne 12. března 1929. V téže lhůtě a pod týmiž následky, nahrad' žalovaný žalobci na útratách řízení v první stolici 1270 Kč 10 hal., jako část útrat řízení v druhé stolici obnos 140 Kč 45 hal. a na útratách řízení dovolacího obnos 326 Kč 40 hal.